

plica la política de regionalització que divideix les institucions en cinc mohafazats o districtes, enmascarant en el fons el fet que l'òrgan de decisió principal estigui en zona falangista.

La riquesa s'acumula a la zona falangista, mitjançant el control dels 37 holdings que concentren l'economia libanesa, on es mantenen unes classes riques imitges i una mà d'obra immigrada (hindú, egípcia i paquistaní) per falta de la mà d'obra local que ha emigrat majoritàriament al Beirut Oest, zona musulmana.

4 Un altre camp on el poder falangista també s'introdueix és el sindical. Havent aconseguit dominar la Confederació General de Treballadors del Líban (CGTL5, únic símbol després de vuit anys de guerra, de la unitat del Líban. A més es crea un decret que possibilita la creació de múltiples sindicats en un sector, per tal de trencar legalment els sectors on els falangistes estan en minoria; també per decret es suprimeixen les federacions on el poder dels Kataeb no existeix.

EL FACTOR PALESTÍ

Al Líban no només juguen falangistes i esquerra musulmana, sinó molt més grups, com per exemple els palestins.

El poble palestí, assentat a bona part d'Israel ha d'abandonar-lo quan els jueus constitueixen l'estat israelià. Refugiant-se a diversos països del món àrab, entre ells el Líban. S'assenten bàsicament a la zona de la Cisjordània. Quan Israel s'anexioni la Cisjordània el govern d'exili dels palestins, l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP) s'haurà de refugiar més al nord arribant a Beirut. L'estat israelià amb el pretexte que l'estacionament de l'OAP i els atemptats dels seus guerrillers posen el perill la pau i la sobirania del poble jueu sobre el territori d'Israel, envia les seves tropes fins a

Beirut per tal de desencallar a l'OAP encapçalada per Yasser Arafat. Evidentment l'OAP és en bona part un pretexte ja que Israel té força interès en influir en la política libanesa; en el seu avenç cap a Beirut pren posicions dels guerrillers drusos que entregarà als falangistes.

Quan aconseguen que l'OAP surti de Beirut, moment en què arriba la Força Multinacional de Pau per tal de controlar l'operació, l'exèrcit israelià es replega fins al sud del Líban, per sota del riu Awali on encara es manté en aquests moments.

L'esquerrisme musulmà l'OAP fa que, a part la seva batalla contra l'estat d'Israel per tal de recuperar el territori perdut, dins la guerra libanesa s'aliï amb l'oposició al Partit Kataeb.

EL PAPER DELS EUA I D'ISRAEL

La presència dels "marines" a la Força Multinacional de Pau, no és pas ni de bontros la base principal de la intervenció dels EUA al conflicte libanès. L'ajuda que els serveis secrets dels EUA i d'Israel han proporcionat a la dreita marojita, ve ja dels anys cinquanta i s'intensifica just abans de 1974.

La tendència islamo-progressista que suposa l'oposició al règim falangista fa que Israel no permeti un possible estat laic progressista orientat cap al món àrab, a les seves fronteres.

Pels americans, la reconciliació nacional podria suposar un estat no forçosament anti-americà; Però els seus lligams amb Israel i el fet que un Líban reconciliat entre les diverses faccions suposaria forçosament un estat neutral en el conflicte est-oest i per tant un impediment pels interessos estratègics americans a la zona. La reconciliació no és potser doncs el que li convé als EUA.

Pel que fa a l'altra banda, la oposició libanesa està recolzada política i militarment per Síria que a l'hora té el suport

de Moscú. Síria té per la posició del seu exèrcit (uns 15000 homes a la zona) una bona carta de negociacions. Per la seva part a Moscú, que sempre ha restat a part del procés de pau de l'orient mitjà, qualsevol conflicte que deteriori la "Pax americana" acordada a Camp David, li és bo.

Tot això vol dir que els interessos internacionals al Líban tenen poc a veure amb la reconciliació nacional. Si aquesta ja és difícil pels conflictes interiors, amb la conjugació dels interessos internacionals es veu gairabé impossible.

Quan Bechir Gemayel, promotor de la línia més dura falangista que tenia el projecte d'un Líban totalment cristianitzat, morí en atemptat, el succeí el seu germà Amin Gemayel. Aquests, tot i que també falangista estava més allunyat de l'orga central del Kataeb, encapçalat pel seu pare, Pierre Gemayel. Ja d'entrada el president Amin Gemayel declarà que el Líban no tenia solució si no s'obria als seus veïns musulmans i abolia uns privilegis maronidites, entaulant diàlegs amb els diferents grups libanesos.

En la seva elecció obtingué el recolzament de tota la càmara.

Al contrari del que s'esperava però, el nou Gemayel no atura la progressiva falangització de l'estat, sinó que manté les milícies libaneses a les quals donà un ample marge d'actuació junt amb l'exèrcit a les regions musulmanes, sobretot el Xuf.

La situació s'agreujarà quant el president de la república contesti als seus opositors, quan aquests intentin establir diàleg, que la reconciliació nacional és "prematura" i Pierre Gemayel afirma també que "no existeix cap problema entre els libanesos".

Quan en un discurs Amin Gemayel acusà els drusos de "crimals", els observadors polítics consideraren que s'havia abolit la distància simbòlica que separava el poder oficial del Kataeb.

Aquesta línia política, suposa que Amin Gemayel no esdevé president de tots els libanesos, sinó que sols ho és dels maronites i per tant la guerra és inevitable.

En aquests moments el país està controlat al sud del riu Awali per Israel, a l'est per l'exèrcit Siri i a la costa i a l'est de Beirut pel libanès i les milícies cristianes. Els xiïtes d'Amel i els drusos a part de controlar l'oest de Beirut i la muntanya del Xuf, lloc on succeïen els combats més durs entre milícies cristianes

i musulmanes, controlen diverses poblacions com Siun-El-Ghorb que perden quan l'exèrcit israelià invadí la zona el 1982.

Mentre la força Multinacional de Pau i sobretot recolzament dels "marines" a l'exèrcit libanès es mantinguè, les posicions d'aquests, es pogueren aguantar. Ara bé, amb la sortida dels "marines" deguda bàsicament a la quantitat de pèrdues humanes difícilment aguantable per una administració en plena època de campanya electoral l'exèrcit libanès queda del tot desemparat i el seu president s'ha de refugiar als soterranis del poder presidencial veien com el seu exèrcit es desmonta i intentant ara fer plans de pau. Per la seva part Israel, que es manté replegat sota en riu Awali és difícil que vagi el ajut de l'amic falangista ja que també ha perdut moltes vides en el conflicte. Això no suposa però que Israel cedeixi al primer que arribi als territoris libanesos que té ocupats.

El president Gemayel ha detener doncs en compte si vol fer plans de pau els interessos. L'oposició, amb una posició de força privilegiada en aquests moments no acceptarà cap tipus de tracte que no suposi el ple reconeixement de drets de les diferents comunitats; Damasc que a Cam David hi va perdre la partida té també ara bones cartes mitjançant la influència sobre l'oposició libanesa i l'ocupació de part del territori. Israel té encara la suficient força com per a pressionar per tal de no tenir per veí un règim hostil. Els EUA, si bé han retirat els "marines" segueixin mantenint la 6^a. flota davant les costes de Beirut, cosa que suposa que no volen quedar apart de la possible negociació.

Tot un seguit de coses que Gemayel ha de tenir en compte si vol guardar el seu coll. Potser masses coses per un govern tan minoritari i minyat pel falangisme com és el de Beirut. Si això no s'aconsegueix, què passarà? Hi haurà una escisió del Líban en un sector musulmà pro-siri i un altre maronita i un altre controlat per Israel? Qui sap. Menstretant els trets continuen i el què s'havia anomenat paradís del mediterrà és avui un país de mort i destrucció.

(Enviat especial al Líban)

